

# USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 8. 10. 2021 v Českých Budějovicích, v trestní věci **obžalovaného** [redacted] **narozeného** [redacted] trvale pobytem [redacted] okres Klatovy, pro zločin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2, 4 tr. zákoníku a přečiny neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku a týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, o jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu ve Strakonici ze dne 29. 4. 2021, č. j. 5T 60/2020-328,

takto:

**Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného zamítá.**

## Odůvodnění:

- Napadeným rozsudkem** byl obžalovaný uznán vinným v záhlaví uvedenými trestnými činy a odsouzen za ně k úhrnnému trestu odnětí svobody na 2,5 roku s podmíněným odkladem na 3,5 léta, a dále k trestu propadnutí věcí, a to dvou nádob obsahujících zakázané jedy karbofuran a endrin.
- Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaný dopustil zjednodušeně řečeno
  - a) zločinu tím, že od přesně nezjištěné doby do dne provedení prohlídky jeho objektu dne 3. 5. 2019 měl v držení 28,35 g chemikálie Furadan obsahující nejméně 1,4 g karbofuranu a dále 665 g roztoku obsahujícího 168,9 g endrinu, přičemž karbofuran a endrin jsou jedy zařazenými v Nařízení vlády č. 467/2009 Sb;
  - b) přečinů tím, že v přesně nezjištěné době, nejpravděpodobněji od počátku ledna 2019 do 13. 3. 2019 nastražil v bezprostředním okolí jím obhospodařovaných rybníků Slatinka, Věžisko a Věžistě návnady obsahující letální dávky karbofuranu a endrinu, po jejichž požití došlo v období od 9. do 19. 3. 2019 k úhynu dvou jedinců orla mořského a dvou jedinců krkavce velkého, jimž přivodil smrt zakázanými metodami a způsobem přivozujícím bolest a utrpení. V podrobnostech k popisu skutků i přesného označení propadnutých věcí se odkazuje na napadený rozsudek.
- Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas **odvolání** obžalovaný. Rozsudek napadl v celém jeho rozsahu. Vzneshl procesní výhrady a okresnímu soudu vyčetl i vadné hodnocení provedených důkazů.
- Procesní vady směřoval k provedené domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor. Ty označil za nezákonné jednak pro nedůvodnost realizace těchto prohlídek a jednak proto, že prohlídky byly vykonány jako neodkladné úkony, ačkoli k tomu nebyly splněny podmínky. K informacím vzešlým najevo z provedených prohlídek tak vůbec nemělo být přihlíženo.
- Nedůvodnost povolení prohlídek shledal odvolatel v tom, že prohlídky byly povoleny na základě předchozích nepravdivých tvrzení policejního orgánu, který čerpal z nezákonným způsobem provedeného úkonu trestního řízení, totiž z podání vysvětlení poskytnutého [redacted] sdělení bylo prakticky jediným důkazem nasvědčujícím podezření, že s travičstvím by mohl mít něco společného právě odvolatel. Obžalovaný citoval příslušnou pasáž z vysvětlení podaného [redacted] a dovodil, že údajné sdělení obžalovaného o „domlouvání vydrám“ nevyšlo najevo z [redacted] spontánního vyjádření, ale teprve až z návodného dotazu policejního komisaře. Jinak řečeno, [redacted] sám nereferoval o tom, že by mu obžalovaný měl říkat, že „vydrám

*domluví či domluvíť*“, a pokud se od takto získané informace ukazující na obžalovaného odvíjel příkaz k prohlídkám jeho objektu, šlo o prohlídky nezákonné.

6. Způsob, jakým byly prohlídky provedeny, pak zmařil efektivní obhajobu obžalovaného. V příkazech k prohlídkám nebylo řádně odůvodněno, proč nelze prohlídky ponechat až na dobu po sdělení obvinění. Příkazy k prohlídkám se totiž omezily pouze na argument, že podezřelý by mohl věci důležité pro trestní řízení ukrýt nebo i zničit. Příkazy k prohlídkám spolu s usnesením o zahájení trestního stíhání tak byly odvolateli doručeny bezprostředně před provedením prohlídek a bylo mu tak zcela znemožněno jakkoli se reálně domoci právní pomoci.
7. K vadnému hodnocení důkazů obžalovaný namítl, že jediné, co bylo v řízení bezpečně prokázáno, je to, že živočichové uhynuli v důsledku působení jedů karbofuran a endrin. Toho si byl prvostupňový soud dobře vědom, a proto svůj závěr o vině postavil pouze na domněnce, *kdo jiný, když ne obžalovaný*, se mohl stíhaného jednání dopustit. Okresní soud přitom opomenul, že stejné jedy mohl mít kdokoli z okolí, stejně tak si mohl jedy od obžalovaného vzít někdo z lidí, kteří se u něho v objektu v daném období pohybovali. Odvolatel takto poukázal zejména na výpověď [REDAKCE] který referoval o pohybu osob vypomáhajících obžalovanému při výlovech v jeho objektu. Odvolatel zdůraznil, že jej nikdo neviděl, že by jedy kamkoli přenášel, nastražoval či je ukládal, navíc zajištěné jedy neúčinkují okamžitě, takže zvířata mohla po jejich pozření urazit určitou vzdálenost do místa, kde byly nalezeny jejich kadávery. Okresní soud také nevzal v potaz, že obžalovaný na rybnících hospodaří dlouhá léta a není tak zřejmé, proč by se pro otravu rybích škůdců měl rozhodnout najednou až po tolika letech soužití s nimi. Je rovněž nesmyslné, aby obžalovaný – údajně se záměrem chránit chov ryb v rybníce – nalíčil pro ryby rovněž toxickou látku hned na břehu rybníka, a to navíc na živočicha, který si svou kořist vezme do vody, kterou tak snadno může otrávit. Chemické expertízy také neprokázaly konkrétní (ale jen druhovou) shodu mezi jedy nalezenými u obžalovaného na straně jedné a jedy v tělech usmrcených živočichů na straně druhé. Odvolatel zdůraznil též, že i státní zástupce intervenující v hlavním líčení navrhoval stran údajného travičství zproštění obžaloby podle § 226 písm. c) tr. řádu.
8. K přechovávání jedů obžalovaný namítl, že prvostupňový soud hodnotil pouze to, že se u něho našly sklenice s neurčitým obsahem. Předmětný zločin však vyžaduje prokázání úmyslné formy zavinění, což v projednávaném případě naplněno nebylo. Sklenice se zajištěnými chemikáliemi na sobě neměly žádný popisek, příbalový leták ani informace o jejich obsahu. Obžalovaný navíc vysvětlil, že po svém otci zdědil celou řadu věcí, nevyjímaje tyto nádoby a objasnil též, že chemikálie v nich uložené používal výhradně na myši. Nemohl tedy vědět, že jde o zakázané látky. To platí tím spíš, že i policejní orgán si musel nechat vyhotovit odborné expertízy, a že i cvičený pes sice našel chemikálie, ale neoznačil místo, které obžalovaný stejnými látkami proti myším pravidelně stříkal.
9. Odvolatel okresnímu soudu vytkl, že rezignoval na zásadu presumpce neviny a z ní vycházející zásadu in dubio pro reo jen proto, že jedna z prezentovaných verzí se jevila jako pravděpodobnější. Okresní soud se totiž namísto toho, aby kriticky posoudil skutkové verze a vyhodnotil, zda přetrvávají důvodné pochybnosti, zaměřil pouze na to, která z verzí se jeví jako více pravděpodobná. V tomto ohledu odvolatel rozvedl rozsáhlou judikaturu týkající se uvedených zásad. Uzavřel, že prvostupňový soud vybočil ze zásady volného hodnocení důkazů, nerespektoval presumpci neviny a dopustil se při hodnocení důkazů fatálních omylů, kdy fakticky přihlédl k důkazům, k nimž přihlédnout neměl. V důsledku toho lze v napadeném rozsudku spatřovat extrémní rozpor mezi vykonanými skutkovými zjištěními a právními závěry. Okresnímu soudu totiž pouhá pravděpodobnost stačila k vyslovení odsuzujícího rozhodnutí, ačkoli dle ustálené judikatury pouhá pravděpodobnost pro vyslovení viny postačující není.
10. Odvolatel navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby.
11. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, *nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání*,

*i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.*

12. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení **přezkoumal** krajský soud k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v celém rozsahu, stejně jako řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.
13. **Řízení** předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému poskytl dostatečný prostor k uplatnění obhajoby a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva. Krajský soud nemohl odvolateli přitakat ani v námitkách proti provedeným prohlídkám. Ty proběhly zcela zákonně, a to jak co do jejich důvodnosti, tak i co do jejich neodkladnosti.
14. Pakliže byli otrávení tvorové nalezeni v lokalitě obhospodařované obžalovaným, který tak dle principu *cui prodest* připadá v úvahu jako první podezřelý, je logické, že toto podezření opodstatňuje provedení domovní prohlídky již samo o sobě. Pokud pak bylo posíleno i vyjádřením [REDACTED] o tom, že obžalovaný zmiňoval, že vydrám domluví či domluvil, jde o podezření ještě silnější. Obžalovaný přitom nedůvodně vyčítá policii, že [REDACTED] tato slova "vložit" do úst. Jednak [REDACTED] popsal bližší okolnosti, za nichž toto od obžalovaného zaznělo, a jednak policie při onom údajném "vložení do pusy" jen vznesla otázku, již potřebovala ověřit informaci, kterou měla z operativně-pátrací činnosti. Nelze přitom nalézt jiný způsob, jak by se policie měla zeptat na to, zda zazněla konkrétní formulace (domluvení vydrám), o níž měla vědomost z operativně-pátrací činnosti. Operativně-pátrací poznatek pak je specifikován v úředním záznamu na čl. 268, kde policie zmiňuje informace získané z prostředí Klatovského rybářství i mimo ně, a který pochází z doby předcházející vytěžení [REDACTED] na úřední záznam.
15. S prohlídkami také nešlo vyčkat na pozdější dobu, protože hrozilo, že by zájmové věci mohly být odstraněny. Je zcela standardní (a správnou i legitimní) praxí, že prohlídky prostor probíhají překvapivě a nečíslně formou tzv. razíí, ať již jako neodkladné úkony v pravém slova smyslu (před sdělením obvinění) anebo bezprostředně po sdělení obvinění tak, aby nevznikla časová prodleva, během níž by někdo mohl zašantročit či skryt zájmové věci. Tento princip platí ve zcela obecné rovině a i v případech, kde skrytí zájmových věcí může vyžadovat složitější logistiku (typicky objemné předměty, varny drog apod.), a tím spíše tedy v projednávaném případě, kde hledanými věcmi byly relativně nízkohmotnostní, snadno transportovatelné a lehce ukrytelné předměty (2 zavařovací sklenice o objemu cca 0,7l). Celospolečenský zájem na odhalení trestné činnosti zde mnohonásobně převyšuje partikulární zájem jednotlivce na ochraně soukromí, které je navíc dostatečně chráněno tím, že zásah do něho podléhá v každém konkrétním případě povolení soudu, jež zkoumá důvodnost takového zásahu i jeho proporcionalitu. V projednávaném případě rozhodně nebylo možné posečkat z provedením prohlídek na pozdější dobu.
16. Za procesní pochybení nelze pokládat ani to, že orgány činné v přípravném řízení nevyslechly v této fázi [REDACTED] v pozici svědka, ale spokojily se pouze s jeho vytěžením tzv. na úřední záznam. Jakkoli může být výslech určité osoby formou, která v pozdějších procesních fázích není plně využitelná, nepraktický a může vyústit v důkazní nouzi (ať již svědčící té či oné procesní straně), je skutečností, že těžiště dokazování tkví v hlavním líčení v řízení před soudem. Orgánům činným v přípravném řízení proto nelze nařizovat formu, v jaké mají získávat informace vyslychaných osob, a je pouze na jejich posouzení, zda zvolí formu umožňující pozdější plnou

procesní použitelnost získaných údajů, anebo zda postoupí riziko, že procesní hodnota získaných informací může být v pozdějších fázích řízení ztracena. Pokud se státní zástupce v projednávaném případě rozhodl toto riziko podstoupit, může to možná být interpretováno jako postup nepraktický, rozhodně se však nemůže jednat o procesní vadu, ani o neúplnost dokazování přípravného řízení.

17. Důkazní deficit odvolací soud neshledal ani v řízení před prvostupňovým soudem. Ten provedl procesně řádným způsobem veškeré **důkazy** potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro své rozhodnutí. V hlavním líčení okresní soud vyslechl svědka [REDAKCE] a pokud ten nezopakoval to, co zmiňoval v přípravném řízení na procesně nepoužitelný úřední záznam, pak soud prvního stupně důsledně tuto důkazní situaci respektoval a nikde v rámci svých hodnotících úvah nepřihlížel k tomu, co [REDAKCE] policii sdělil na procesně nepoužitelný úřední záznam.
18. Je třeba zdůraznit, že procesní použitelnost určité informace není absolutní či konstantní veličinou, ale proměňuje se v závislosti na jednotlivých fázích řízení. Takto např. k podání obžaloby postačují informace získané ve formě úředního záznamu, které se však v řízení před soudem stávají primárně procesně nepoužitelnými, ledaže by došlo ke splnění zákonných podmínek umožňujících jejich reaktivaci (§ 211 odst. 6 tr. řádu). Dále platí, že intenzita podezření pramenící z určitých informací nemusí být stejná k učinění všech úkonů trestního řízení. K zajišťovacím úkonům trestního řízení (domovní a jiné prohlídky, vazba, zajištění věcí apod.) postačuje nižší míra podezření, než jaká je zapotřebí např. k zahájení trestního stíhání, a jež zase může být menší než míra podezření potřebná k podání obžaloby. Procesní použitelnost informací vyúsťujících v určitou míru podezření je přitom nutno posuzovat k momentu, kdy tyto informace jsou vyhodnocovány k posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro ten či onen procesní úkon. K momentu povolení domovní prohlídky měly justiční orgány k dispozici [REDAKCE] vyjádření, které v té fázi řízení bylo plně použitelné k posouzení, zda jsou splněny podmínky pro povolení domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor. Na tehdejší použitelnosti takové informace pak nic nemění skutečnost, že [REDAKCE] své původní vyjádření v hlavním líčení nezopakoval a to se pak stalo pro hodnotící úvahy prvostupňového soudu týkající se viny či nevin obžalovaného nepoužitelné. Jinak řečeno – to, že okresní soud nemohl [REDAKCE] vyjádření brát jako usvědčující důkaz proti obžalovanému v rámci meritorního posouzení jeho viny či nevin, nikterak nedevaluje dřívější (v přípravném řízení) procesní použitelnost [REDAKCE] vyjádření pro posouzení otázky, zda bylo či nebylo možno povolit prohlídky u obžalovaného.
19. Okresní soud jím provedené důkazy též náležitě **vyhodnotil**. Jeho úvahy jsou dostatečně podrobné, logické a navzájem provázané. Krajský soud se s nimi plně ztotožňuje a postačuje proto odkázat na příslušnou pasáž napadeného rozsudku. Nad jeho rámec lze s ohledem na odvolací námitky dodat snad jen následující.
20. Prvostupňový soud předně správně v rámci hodnotících úvah posuzoval pravděpodobnost výskytu určitých jevů, včetně pravděpodobnosti jejich kumulace tak, jak nastala v řešené kauze. Kriticky vyhodnocoval verze jednotlivých událostí jak jednotlivě, tak i ve vzájemném souhrnu, přičemž právě optika komplexního náhledu na jednotlivé její střípky umožňuje složit mozaiku do sebe navzájem zapadajících informací, které by jinak při separátním náhledu na ně mohly umožňovat více výkladových variant. Nelze tedy souhlasit, že by soud prvního stupně vybočil ze zásady volného hodnocení důkazů, naopak ji zcela důsledně respektoval.

#### K úmyslnému přechovávání jedů

21. Obžalovaný v přípravném řízení zmiňoval, nač užívá fialový granulát a nahnědlou tekutinu (stopy 5 a 6), takže konstrukce, že mu tam tyto látky bez jeho vědomí někdo podstrčil, je již z tohoto

pohledu nesmyslná. Obě tyto látky navíc byly v uklizené až sterilní místnosti v čistém plastovém barelu, nikoli v nějakém neužívaném, zaprášeném a neuspořádaném prostoru, kde by je obžalovaný mohl přehlédnout. Úvaha, že tam tyto látky byly někým podstrčeny, je kromě toho vyloučena i tím, že o sklepě nevěděl ani odvolatelův nejbližší spolupracovník [REDACTED] (čl. 230) a tím spíš lze zcela důvodně vyloučit, že by tento prostor odhalil nějaký brigádník či jiný méně často objekt navštěvující jedinec, který navíc neměl žádný důvod po sklepení pátrat ani do něho (kdyby jej teoreticky odhalil) vstupovat. Rozsah a četnost návštěvnosti odvolatelského objektu jinými osobami plyne z výpovědi [REDACTED] jež zmínil, že brigádníci měli ve skladu oblečení, auto apod. [REDACTED] přitom nemohl skladem mínit i jeho podsklepení, když o něm vůbec nevěděl. Zcela mimo realitu pak je konstrukt, že někdo takový (občasný, náhodný brigádník) by měl do místnosti na první pohled nezřejmé (sklep), na nijak zásadně skryté místo (jeden z cca 10 čistých barelů umístěných v prázdném sklepě - foto č. 41 - 47 na čl. 104 + výpověď [REDACTED] na čl. 321), a z důvodů zcela mlhavých postrčit jedy.

22. Pro nevědomost obžalovaného o charakteru jedů z důvodu jejich údajného zdědění po otci pak nesvědčí právě sterilita jejich uložení i to, že obžalovaný je dle svého tvrzení efektivně využíval k hubení myši. Přitom podle toho, jak toto své travičství popisoval, nemohl nevědět o vysoké účinnosti jedů. K hubení myši totiž mělo postačovat stříknutí (nikoli nalití) hnědé kapaliny s endrinem (stopa 6) injekční stříkačkou do konve a pokropení zájmového prostoru. Poptávaného efektu tak bylo dosaženo velmi nízkou koncentrací jedu. S obžalovaným také nelze souhlasit, tvrdí-li, že jeho obhajobu potvrzuje fakt, že pes neoznačil takto proti myším ošetřená místa. To má totiž jednoduché vysvětlení spočívající v tom, že psi jsou dle výpovědi jejich psovodky [REDACTED] cvičeni na vyhledávání karbofuranu (čl. čl. 321), který se ovšem dle tvrzení obžalovaného v jeho kropáčové směsi nenacházel. Pokud pak karbofuranové granule měly být obžalovaným sypány na schody, pak karbofuran byl odtud odstraněn tím, že jej sežraly myši, a těžko tak mohl být nalezen psem při prohlídce. Ledaže by pes objevil kadávery myši, což se však nestalo.
23. Lichá je rovněž námitka, že když o charakteru zajištěných látek nevěděly ani orgány činné v trestním řízení, které pro jejich identifikaci musely zadat chemickou analýzu, těžko o něm mohl vědět obžalovaný. Že policie prováděla analýzu nalezených látek, totiž nijak nesvědčí o odvolatelově neznalosti toho, co skladoval. Orgány činné v trestním řízení musí takřka vždy provést chemický rozbor ke stanovení kvantity a kvality zajištěných látek. Jde o běžnou praxi, typickou např. i pro drogové delikty. Ani u nich přitom nevzniká pochybnost, že jde o drogu (o tom nepochybuje odběratel-narkoman, ani dodavatel-dealer, a ani orgány činné v trestním řízení), přesto je droga zkoumána.

#### K travičství

24. U obžalovaného se našel karbofuran v podobě fialových granulí. Fialové částčky (u orla) a fialové práškové deposity (u orlice) se našly v obou kadáverech orlů. Všechna zvířata byla nalezena uhynulá u rybníků obhospodařovaných obžalovaným, které jsou relativně vzdáleny od jiných vodních ploch. Při těchto okolnostech, je konstrukce, že orli kdesi u jiných vodních ploch pozřeli návnady otrávené karbofuranu stejné barvy, jaký skladoval obžalovaný, a pak buď (se zbytečným transportem návnad) posečkali s jejich pozřením až na prostor u Slatinky anebo tam od místa pozření kdesi jinde dolétli zemřít, a to navíc za již probíhajících příznaků otravy (které nastupují za několik minut - čl. 185), natolik nepravděpodobnou souhrou náhod, že ji to přesouvá z roviny v úvahu připadající varianty skutkového děje do roviny veskrze modelové a v reálném světě nenaplnitelné. To platí o to víc, že stejnou cestou by se musel ubírat i osud obou krkavců otrávených endrinem, přičemž právě endrin (byť zde na rozdíl od karbofuranu schází bližší - barevná - identifikace) obžalovaný též skladoval.
25. Pro travičství svědčí rovněž nález injekční stříkačky s nasazenou jehlou. Měl-li totiž odvolatel tuto stříkačku užívat k naředění své kropáčové směsi, pak není jasné, k čemu na to potřeboval na stříkačku nasazenou jehlu, která mu manipulaci jen znesnadňovala. Smíchání dvou kapalin (voda v kropáči + hnědá tekutina ze stopy č. 6) totiž nevyžaduje tvrdý materiál (kov jehly), jež musí

vniknout do jedné ze složek směsi. Nasazená jehla je naopak nezbytným nástrojem, má-li dojít k vpravení tekutiny do pevného skupenství svaloviny sloužící jako potravní návnada.

26. Námitka, že není jasné, proč by měl obžalovaný trávit rybí škůdce teprve až nyní po mnohaletém soužití s nimi, je stejně spekulativní, jako úvaha, že k travičství mohl obžalovaný přistoupit již v minulosti, ale toto pouze nemělo hmatatelný výsledek v podobě nalezených kadáverů otrávených zvířat. Stejně tak lze spekulovat, že teprve až nyní (ve zhoršených časech, na něž si obžalovaný sám stýská) mu došla trpělivost s predátory, které byl předtím ochoten tolerovat. Vznesená námitka je tak stejně (ne)pádná, jako kdyby u jakéhokoli jiného prvo-pachatelství bylo argumentováno tím, že nemá logiku, aby se prvo-pachatel delikvence dopouštěl nyní, když nikdy předtím nic obdobného nespáchal.
27. Obdobně obžalovaného nemůže vyvíňovat ani výhrada, že nemá logiku, aby v zájmu ochrany svých ryb nalíčil na živočicha žijícího rovněž ve vodě návnadu otrávenou jedem, který je toxický i pro ryby. Jakkoli platí, že vydra tráví valnou část svého života ve vodě či v její blízkosti, je minimální pravděpodobnost, že by v důsledku otravy zemřela náhle při plavání tak, aby se po určité míře rozkladu mohla stát potravou pro mrchožroutské (jsou-li v tuzemských vodách vůbec takové) ryby. Byť nástup intoxikačních účinků aplikovaných jedů je poměrně rychlý, nepůjde zřejmě o takovou rychlost, aby intoxikace vydru v mžiku usmrtila tak, že by při nástupu zdravotních obtíží nestihla vylézt na břeh a utopila se. Riziko sekundární otravy ryb z kadáveru vydry je proto minimální. Totéž platí i o pravděpodobnosti, že by vydra na břehu nastraženou návnadu nepozřela na místě, ale brala si ji ke konzumaci do vody, kde by mohl z návnady do jejího sežrání vydrou „odkapávat jed“ a kontaminovat vodní prostředí. Je sice možné, že vydry část své kořisti konzumují ve vodě, to se však vztahuje na ve vodě ulovené ryby a nikoli na potravu nalezenou na břehu. I kontaminace vodního prostředí touto cestou je proto krajně nepravděpodobná.
28. Okresní soud správně dovodil srozumění obžalovaného jak s usmrcením chráněných živočichů, tak i s tím, že ke smrti dojde *zplášť' surovým a trýznivým způsobem*. Přítomnost chráněných živočichů v tuzemské volné přírodě je takřka notorií, zhusta silně medializovanou, a obžalovaný proto jako osoba nežijící v informačním vakuu musel vědět o jejich výskytu. Obžalovaný je navíc zkušený rybníkář a z tohoto titulu osoba zvlášť znalá tuzemských přírodních poměrů a jistě si tedy svedl představit, že jím nastražené návnady mohou požírat takové chráněné živočichové. Při tomto vědomí nástrahy položil, a protože neučinil zholu nic (např. naklazení v uzavřeném prostoru, dohled nad návnadou apod.), pro co by mohl počítat s tím, že tyto živočichové návnady nepozřou, byl srozuměn s tím, že i oni se mohou stát obětí jeho travičství.
29. Srozumění obžalovaného s tím, že ke smrti dojde *zplášť' surovým a trýznivým způsobem* pak plyne z toho, že užil velmi efektivní jedy. Zaživacím traktem vstřebávaný jed sám (nejde-li o sedativa) takřka vždy způsobuje bolestivou a trýznivou smrt. I zde je notorií, že veterinární postupy při utrácení zvířat spočívají v prvotním jejich uspaní sedativy a teprve poté k vpravení smrtící látky. Obžalovaný tuto prvou fázi vypustil a nechal působit rovnou jedy. O jejich účinnosti navíc věděl právě z přípravy svého kropáčového koktejlu.
30. Soud prvního stupně tedy úplným dokazováním a náležitým hodnocením provedených důkazů zjistil úplně a správně skutkový stav věci. Ten též patřičně **právně kvalifikoval**. I v tomto směru lze odkázat na napadený rozsudek.
31. Pro přehlednost lze ke kvalifikované skutkové podstatě trestného činu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu – zde ke *značnému rozsahu* jedu – uvést toliko následující tabulku, z níž jsou patrná jednotlivá množstevní pásma toho kterého jedu.

|        |      | dávka v g  |               | množství v g (15Tdo 1003/2012) |       |        |
|--------|------|------------|---------------|--------------------------------|-------|--------|
|        |      | intoxikace | letální dávka | větší než malé                 | větší | značné |
| karbof | g/kg | 0,001      | 0,011         |                                |       |        |

|        |                        |         |      |        |       |      |
|--------|------------------------|---------|------|--------|-------|------|
|        | pro 70 kg těžkou osobu | 0,07    | 0,77 | 0,07   | 0,7   | 7    |
| endrin | g/kg                   | 0,00025 | 0,01 |        |       |      |
|        |                        | 0,001   | 0,01 |        |       |      |
|        | pro 70 kg těžkou osobu | 0,0175  | 0,7  | 0,0175 | 0,175 | 1,75 |
|        |                        | 0,07    | 0,7  | 0,07   | 0,7   | 7    |

|                        |            |        |
|------------------------|------------|--------|
| obžalovaný přechovával | karbofuran | endrin |
|                        | 1,403325   | 168,91 |

32. Prvostupňový soud také správně travičské delikty obžalovaného právně kvalifikoval podle trestního zákoníku účinného do 31. 5. 2020 (zřejmě písařskou chybou okresní soud uvádí do 30. 9. 2020). Jde o trestní zákoník účinný k momentu spáchání trestných činů obžalovaným, neboť později účinný trestní zákoník pro obžalovaného příznivější nebyl. Pozdější právní úprava totiž jednak zpřísnila samotnou skutkovou podstatu trestného činu týrání zvířat, a jednak zvýšila i postih za takový trestný čin. Zatímco podle původní právní úpravy bylo možno skutkovou podstatu naplnit dvěma alternativami (týrat zvíře buď *zvlášť surovým nebo trýznivým způsobem* na straně jedné, anebo „pouze“ *surovým nebo trýznivým způsobem* avšak *veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném* na straně druhé), v nové právní úpravě postačuje k trestnosti týrat zvíře „toliko“ *surovým nebo trýznivým způsobem*, aniž by zde byla nutná podmínka buď *zvlášť surového, nebo trýznivého způsobu* na straně jedné, anebo podmínka *veřejnosti* týrání. Postih dle původní právní úpravy pak uvaloval v základní skutkové podstatě trest odnětí svobody až na dvě léta, zatímco podle pozdější právní úpravy jde o hrozbu trestem od šesti měsíců do tří let. Rovněž kvalifikovaná skutková podstata je v pozdější právní úpravě výrazně přísnější, než v právní úpravě původní. Podle původní právní úpravy byl pachatel, který způsobil týranému zvířeti smrt, ohrožen trestem odnětí svobody od 6 měsíců až na 3 léta. Podle nové právní úpravy však takovému pachateli hrozí trest odnětí svobody od 2 do 6 let. Pozdější právní úprava tak pro obžalovaného rozhodně příznivější nebyla a okresní soud správně jeho jednání posoudil podle právní úpravy účinné k momentu spáchání travičského skutku.
33. Navzdory výše zmíněné písařské chybě v datu účinnosti právní úpravy neshledal krajský soud důvod k zásahu do napadeného rozsudku, neboť toto písařské pochybení nemělo žádný dopad na práva a povinnosti obžalovaného. Sazbou rozhodnou pro postih obžalovaného totiž nebyla žádná z trestních sazeb vztahujících se k travičskému skutku a zmíněná písařská nepřesnost tak obžalovaného nikterak neposunula do trestních sazeb pro něho nepříznivějších, než jak by tomu bylo při absenci inkriminované písařské chyby týkající se data účinnosti určité právní úpravy.
34. Pochybení krajský soud neshledal ani ve výroku o uložených trestech. Okresní soud náležitě vážil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti projednávaného případu a jim adekvátně tresty ukládal. Obžalovaný byl ohrožován trestem odnětí svobody od 2 do 8 roků, a pokud prvostupňový soud trest vyměřil v pouhé dvanáctině trestní sazby, nemůže se jednat o trest přísný, natožpak *nepřiměřeně* přísný. Totéž platí i o zkušební době, kterou prvostupňový soud vyměřil při dvou třetinách zákonných mezí. Víra v nápravu obžalovaného „pouze“ takovým postihem se s ohledem na jeho dosavadní bezúhonnost jeví být dostatečně podložena.
35. Zcela poprávu je pak uložení trestu propadnutí věcí, a to nebezpečných chemikálií, které byly v projednávaném případě *nástrojem* trestného činu a u nichž je navíc s ohledem na jejich obecnou nebezpečnost krajně nežádoucí, aby s nimi nakládal jedinec nedisponující patřičným povolením.
36. Z popsanych podstatných důvodů bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.

### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Opravný prostředek podaný v elektronické podobě musí být vybaven uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo podání musí být učiněno prostřednictvím datové schránky dle § 8 zákona č. 300/2008 Sb.; bez těchto náležitostí se k podání v elektronické podobě nepřihlíží.

České Budějovice dne 8. 10. 2021

Ondřej Vítů, v. r.  
předseda senátu

## USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 27. 4. 2022 o dovolání obviněného [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE] proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2021, č. j. 4 To 386/2021-359, v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Strakonicih pod sp. zn. 5 T 60/2020, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu se dovolání obviněného [REDAKCE] odmítá.

Odůvodnění:

### I.

#### Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Strakonicih (dále jen „soud prvního stupně“) ze dne 29. 4. 2021, č. j. 5 T 60/2020-328, byl obviněný [REDAKCE] (dále jen „obviněný“, případně „dovolatel“) uznán vinným ze spáchání jednak zločinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2, 4 tr. zákoníku (pod bodem I. rozsudku), jednak přečinu neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 5. 2020 (zjevně písarským pochybením, jak na to upozornil posléze odvolací soud, zde soud prvního stupně uvádí účinnost do 30. 9. 2020) [pod bodem II. a) rozsudku], a dále přečinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 5. 2020 [pod bodem II. b) rozsudku]. Uvedených trestných činů se obviněný podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tím, že:

#### I.

*od přesně nezjištěné doby, do 3. 5. 2019, ve sklepním prostoru pod samostatnou garáží, stojící na stavební parcele číslo [REDAKCE] u domu čp. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] vše v jeho vlastnictví, měl v držení:*

*1) celkem 28,35 gramu granulí přípravku FURADAN, obsahujícího nejméně 1,403325 gramu karbofuranu, který je látkou vysoce toxickou, dráždivou a nebezpečnou pro životní prostředí, způsobilou vážně ohrozit život a zdraví lidí a je zařazen mezi jedy v Nařízení vlády č. 467/2009 Sb., kterým se pro účely trestního zákoníku stanoví, co se považuje za jedy a jaké je množství větší než malé u omamných látek, psychotropních látek, přípravků je obsahujících a jedů,*

*2) celkem 0,66497 kilogramu kapaliny, obsahující 168,9 gramu endrinu, který je látkou vysoce toxickou (při požití a styku s pokožkou), poškozující imunitu a reprodukci, nebezpečnou pro životní prostředí a také perzistentní (těžko odstranitelnou ze životního prostředí), a je zařazen mezi jedy v Nařízení vlády č. 467/2009 Sb., kterým se pro účely*

*trestního zákoníku stanoví, co se považuje za jedy a jaké je množství větší než malé u omamných látek, psychotropních látek, přípravků je obsahujících a jedů,*

*přičemž uvedená množství jsou společně více než stonásobkem množství většího než malého,*

## **II.**

*v přesně nezjištěné době, s největší pravděpodobností od 1. 1. 2019 do 13. 3. 2019, nastražil v bezprostředním okolí rybníků Slatinka, Věžíško a Věžíště, v katastrálním území obce Mečichov, okres Strakonice, blíže neurčené návnady, obsahující letální dávky jednak karbamátového pesticidu Karbofuran a jednak pesticidu Endrin, za účelem zahubení živočichů škodících chovu ryb provozovaným obžalovaným v tamních rybnících,*

*a v době od 9. 3. 2019 do 19. 3. 2019 došlo*

*a) po požití návnady s karbofuranem k otravě a úhynu dvou jedinců orla mořského, který patří mezi zvláště chráněné, kriticky ohrožené druhy, podle přílohy III. Vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, jejichž kadávery byly nalezeny dne 13. 3. 2019 na břehu rybníka Slatinka,*

*b) po požití návnady s endrinem k otravě a úhynu dvou jedinců krkavce velkého, jejichž kadávery byly nalezeny při ohledání místa činu dne 19. 3. 2019 u rybníků Věžíško a Věžíště,*

*ač podle § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, je zakázáno odchyťovat nebo usmrcovat volně žijící zvíře pomocí jedovatých návnad a jedů v jakýchkoliv formách,*

*když tak z jiných než zdravotních důvodů podal zvířatům potravu, obsahující příměsi nebo předměty, které jim způsobují bolest a utrpení,*

*a přivodil smrt zvířat zakázanými metodami, tedy použitím přípravků, jejichž dávkování neuvede zvíře do hlubokého celkového znecitlivění a bezpečně nezpůsobí následnou smrt,*

*a způsobil jim usmrcení způsobem přivozujícím bolest a utrpení, kdy utrpením se rozumí stav zvířete způsobený jakýmkoliv podnětem nebo zákrokem, kterého se zvíře nemůže samo zbavit a který u zvířete způsobuje bolest, zranění, zdravotní poruchu anebo smrt.*

**2.** Za uvedené trestné činy soud prvního stupně obviněnému uložil podle § 284 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2,5 (dva a půl) roku, jehož výkon podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3,5 (tři a půl) roku. Dále mu podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložil trest propadnutí věci týkající se věci specifikovaných v rozsudku a uložených v režimovém skladu Policie ČR, Krajského ředitelství Jihočeského kraje v Českých Budějovicích.

**3.** Proti citovanému rozsudku okresního soudu podal obviněný odvolání, o němž rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „odvolací soud“) usnesením ze dne 8. 10. 2021, č. j. 4 To 386/2021-359, tak, že je podle § 256 tr. řádu zamítl.

## II.

**Dovolání a vyjádření k němu**

4. Proti usnesení odvolacího soudu, resp. i předcházejícímu rozsudku soudu prvního stupně podává nyní obviněný dovolání, a to prostřednictvím svého obhájce JUDr. Mgr. Milana Dočkala, advokáta, přičemž tak činí z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu (pozn. ve znění účinném do 31. 12. 2021). Namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

5. Úvodem dovolatel vyjadřuje svou povědomost o tom, že dovolání coby mimořádný opravný prostředek je určeno k nápravě právních vad a nikoli k pouhé revizi skutkových zjištění učiněných soudy nižších stupňů ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Současně je ale přesvědčen, že v daném trestním řízení se vyskytly natolik podstatné vady týkající se zejména provedené domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a naplnění všech obligatorních znaků skutkových podstat trestných činů, jimiž byl uznán vinným, že tyto zakládají extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením a odůvodňují kasační zásah odvolacího soudu.

6. V dalším textu obviněný konkrétně namítá, že jednak nebylo prokázáno naplnění všech obligatorních znaků skutkové podstaty trestných činů neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku a týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, a to zejména naplnění subjektivní a objektivní stránky těchto trestných činů, když jediná najisto postavená skutečnost je, že předmětní chránění živočichové uhynuli v důsledku působení jedů karbofuran a endrin. Poukazuje přitom na to, že oba soudy si těchto okolností byly dobře vědomy, a proto své závěry o vině postavily na úvazu typu „kdo jiný, když ne obviněný“, přestože z pouhého motivu, který navíc ani nebyl spolehlivě zjištěn, rozhodně nelze dovozovat naplnění všech ostatních znaků jmenovaných trestných činů. Vytýká soudům, že nevěnovaly dostatečnou pozornost jeho vyjádření, že se o vydry nezajímá, že je na rybnících, které obhospodařuje, nikdy neviděl a ani nikdy nežádal o náhradu škody způsobenou chráněnými živočichy, a dále, že pominuly okolnost, že kromě něj mohl mít stejné jedy i někdo z okolí a tento je mohl nastražit či si je mohl od něj vzít někdo z lidí, kteří se u něj pohybovali, když pohyb většího počtu osob v jeho objektu dosvědčil i svědek [REDAKCE]. Zdůrazňuje, že soudy vůbec nezohlednily, že ho nikdo neviděl, že by jedy někdy někam přenášel, nastražoval, ukládal nebo s nimi jakkoli manipuloval, a dále, že zvířata mohla před úhynem urazit určitou vzdálenost do místa, kde byly nalezeny jejich kadávery (jak vyplývá z odborných závěrů, jed nemusí účinkovat nijak rychle, a tudíž živočichové mohli být otráveni i jinde, někým jiným). Podle jeho názoru soudy též zcela přehlédly, že na rybnících hospodaří dlouhá léta, a není tak zřejmé, proč by se pro otravu vyder rozhodl najednou až po tolika letech soužití s nimi. Jestliže v daném trestním řízení bylo zmiňováno tvrzení o jakémsi domlouvání vydrám, upozorňuje, že taková informace prvotně vzešla z procesně nepoužitelného podání vysvětlení svědka [REDAKCE] jenž ji však při svém výslechu před soudem prvního stupně výslovně vyloučil. Závěr o jeho vině není možné podle jeho názoru učinit ani z toho důvodu, že při domovní prohlídce se u něj našly jen typově (nikoli individuálně) shodné látky. Ve vztahu k argumentaci odvolacího soudu stran nakládání s injekční stříkačkou za použití jehly k údajnému vpravení látky do svaloviny nějaké nástrahy

namítá, že jde o pouhou ničím nepodloženou úvahu, a uvádí, že stříkačkou si jen odměřoval správné množství látky při přípravě směsi používané k hubení myši. Obdobně k úvaze odvolacího soudu, že ani speciálně vycvičený pes nenašel žádné granule proto, že veškerý jed sežraly myši, uvádí, že soud touto na základě vlastní úvahy vyplňuje podstatné mezery ve skutkových zjištěních a nahrazuje je tvrzením „mohlo se stát“, přestože při domovní prohlídce nebyly žádné kadávery myši objeveny. Konečně považuje za nesmyslné, resp. nelogické, aby někdo, kdo chce ochránit ryby v rybníku, nalíčil pro ně rovněž toxickou látku hned na břehu rybníka, a to navíc pro živočicha, který žije u vody (ve vodě). Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem vyslovuje názor, že ve věci provedené důkazy netvoří ucelený řetězec, a tedy rozhodně nesvědčí pro závěr o jeho vině předmětnými trestnými činy, přičemž zcela absentují důkazy přímé; jedná se tudíž o situaci extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením.

7. Další námitky dovolatel vznáší proti závěru soudů obou stupňů o naplnění obligatorních znaků skutkové podstaty trestného činu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2, 4 tr. zákoníku. V tomto směru nesouhlasí s tím, že soud prvního stupně hodnotil pouze to, že se u něho doma našly sklenice s neurčitým obsahem; zdůrazňuje, že tyto nebyly opatřeny žádnou etiketou, popiskem, samolepkou ani ničím jiným, aby mohl dovodit, že jde o zakázané jedy, když až po provedení expertiz bylo možné určit, o jaké látky se jedná. S poukazem na to, že v případě daného trestného činu se po subjektivní stránce vyžaduje alespoň nedbalostní forma zavinění, pak zpochybňuje, že měl a mohl vědět, že jde o zakázané látky, jejichž držení je trestné, když nadto nelze vyloučit ani jeho obhajobu, že předmětné látky zdědil po otci a zkrátka nevěděl, o jaké konkrétní látky se jedná.

8. Obviněný dále tvrdí, že důkazní prostředky získané při domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor byly získány nezákonným způsobem, a proto k nim soudy neměly přihlížet. Vyjadřuje přesvědčení, že je tomu tak jednak z toho důvodu, že prohlídky byly nařízeny na základě nepravdivých tvrzení policejního orgánu a potažmo státního zástupce učiněných na podkladě informace o „domlouvání vydrám“ z podání vysvětlení svědka [REDAKCE] která byla získána na základě sugestivním způsobem položených otázek policejního orgánu a kterou navíc následně tento svědek v rámci svého výslechu u soudu prvního stupně nepotvrdil, resp. výslovně vyloučil. Druhým důvodem pak je podle jeho názoru skutečnost, že prohlídky byly provedeny nedůvodně jako neodkladné úkony, což zmařilo jeho právo na obhajobu, přičemž navíc příkazy k nim postrádají i řádné odůvodnění toho, proč nebylo možné ponechat jejich vykonání až na dobu, kdy by měl reálnou možnost uplatnit své právo na obhajobu; tvrdí totiž současně, že příkaz k domovní prohlídce byl vydán ve stadiu prověřování, nikoli ve stadiu trestního stíhání, a tudíž z hlediska ústavní konformity bylo nezbytné, aby takové odůvodnění obsahoval, a dále, že prohlídky byly provedeny v podstatě v jeden okamžik s doručením usnesení o zahájení trestního stíhání, takže neměl jakoukoli reálnou možnost domoci se právní pomoci.

9. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu a zásadu *in dubio pro reo* vytýká dovolatel závěrem oběma soudům nižších instancí, že namísto, aby zjištěné pochybnosti hodnotily v duchu uvedené zásady v jeho prospěch, snažily se vlastními úvahami suplovat nedostatky skutkových zjištění tak, aby i přes jejich existenci bylo možno jej shledat vinným. Vzhledem k jeho přesvědčení, že v dané věci bylo nashromážděno dostatek podkladů umožňujících dovolacímu soudu rozhodnout, navrhuje, aby Nejvyšší soud podle § 265m tr. řádu rozsudkem zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2021, č. j. 4 To 386/2021-359, a rozhodl tak, že podle § 226 písm. b), c) tr. řádu jej zproští

obžaloby, neboť skutek uvedený pod bodem I. výrokové části rozsudku Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 29. 4. 2021, č. j. 5 T 60/2020-328, není trestným činem, a u skutku uvedeného pod bodem II. výrokové části téhož rozsudku nebylo prokázáno, že jej spáchal. V případě, že by Nejvyšší soud neshledal podmínky pro vydání rozsudku podle § 265m tr. řádu, navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k tr. řádu zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2021, č. j. 4 To 386/2021-359, a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

**10.** K dovolání obviněného se vyjádřil **státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství** (dále jen „státní zástupce“). Po úvodní rekapitulaci dosavadního řízení ve věci a obsahu dovolání obviněného předně konstatuje, že dovolání přes svůj značný rozsah téměř neobsahuje námitky, kterými by dovolatel vytýkal nesoulad skutkových zjištění vymezených v tzv. skutkových větách a v odůvodnění soudních rozhodnutí a zákonných znaků předmětných trestných činů. Obviněný namísto toho jednak polemizuje s hodnocením důkazů soudy a na základě vlastních skutkových hodnocení prosazuje vlastní skutkovou verzi, podle které nástrahy obsahující smrtící množství jedů nastražila jiná osoba, přičemž odkazuje na zásadu *in dubio pro reo*, a dále vytýká i údajnou nezákonnost domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků; těžiště jeho námitek tudíž směřuje do procesní a skutkové oblasti a deklarovanému dovolacímu důvodu obsahově neodpovídá. V této souvislosti státní zástupce poukazuje na to, že obviněný nevytýká vadu spočívající v tzv. extrémním rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, domáhá se totiž pouze toho, aby provedené důkazy byly hodnoceny jiným, jeho představám odpovídajícím způsobem s tím, že opakuje odvolací námitky a vede polemiku s jednotlivými dílčími zjištěními a hodnotícími úvahami obsaženými v odůvodnění soudních rozhodnutí. Státní zástupce vyslovuje názor, že hodnotící úvahy shrnuté především v bodech 35. až 38. odůvodnění rozsudku nalézacího soudu neodporují pravidlům formální logiky a skutková zjištění učiněná soudy nejsou v žádném, natož v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Je přesvědčen, že obstát nemohou ani námitky týkající se nezákonnosti domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků, neboť příkazy k nim byly vydány a prohlídky byly provedeny po zahájení trestního stíhání, a tudíž pokud obviněný brojí proti provedení prohlídky jako neodkladného úkonu, jsou tyto bezpředmětné. Za téměř absurdní pak považuje argumentaci dovolatele, jestliže dovozuje nezákonnost prohlídky ze skutečnosti, že [REDAKCE] v procesním postavení svědka nepotvrdil údaje, které uváděl při podání vysvětlení; k tomu zdůrazňuje, že důvodnost nařízení domovní prohlídky nebo prohlídky jiných prostor a pozemků je nutno posuzovat na základě té sumy poznatků, které měly orgány činné v trestním řízení k dispozici v době rozhodování o prohlídkách, přičemž za bezpředmětné z hlediska zákonnosti prohlídek označuje též výklady obviněného týkající se údajného kladení sugestivních otázek jmenovanému svědkovi. Pro úplnost dodává, že by odporovalo smyslu a účelu institutu domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků, pokud by vydání příkazů k nim mělo předcházet nějaké formální řízení, ve kterém by obviněný nebo jiná prohlídkou dotčená osoba mohli brojít proti jejímu provedení; k vyjádření stanoviska a případně k odvrácení prohlídky slouží obviněnému nebo jiné osobě, u které má být prohlídka provedena, institut předchozího výsledku podle § 84 tr. řádu.

**11.** Státní zástupce dále uvádí, že skutkové a procesní námitky obviněného nenaplnují ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu ve znění účinném od 1. 1. 2022, neboť skutková zjištění učiněná v dané věci nejsou v extrémním, resp. v nynější zákonné terminologii ve „zjevném“ rozporu s provedenými důkazy, a důkazy získané při domovní

prohlídce a prohlídce jiných prostor a pozemků nejsou důkazy procesně nepoužitelnými. Za prakticky jedinou námitku, kterou lze s jistou dávkou tolerance podřadit pod obviněným deklarovaný dovolací důvod, považuje námitku týkající se subjektivní stránky trestného činu podle § 284 odst. 2, 4 tr. zákoníku. Obviněný zde ovšem vychází z mylného předpokladu, že uvedený trestný čin je trestným činem nedbalostním, ačkoli jde o trestný čin úmyslný vyžadující po subjektivní stránce nejméně vědomost pachatele o tom, že látka, kterou přechovává, je látkou omamnou nebo psychotropní nebo že jde o jed. Jestliže dovolatel používal předmětné látky k usmrcování zvířat (sám připustil hubení myší), musel být přinejmenším srozuměn s tím, že jde o účinný jed a že nakládání s takovou látkou je právně regulováno. Co se týče dovolatelem uváděné formy nevědomé nedbalosti, tato postačuje toliko ke znaku kvalifikované skutkové podstaty podle § 284 odst. 4 tr. zákoníku, který spočívá ve spáchání činu ve značném rozsahu; podle názoru státního zástupce vyplývá existence této formy zavinění ze samotného množství přechovávaných látek, zejména pokud jde o kapalinu obsahující jed endrin.

**12.** Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem státní zástupce navrhuje dovolání obviněného odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu jako zjevně neopodstatněné. Současně navrhuje, aby Nejvyšší soud učinil rozhodnutí v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. řádu v neveřejném zasedání. Pro případ odlišného stanoviska Nejvyššího soudu rovněž souhlasí ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. řádu s tím, aby i jiné rozhodnutí bylo učiněno v neveřejném zasedání.

**13.** Vyjádření státního zástupce následně Nejvyšší soud zaslal obhájci obviněného k jeho případné replice, kterou ale do dnešního dne neobdržel.

### **III. Přípustnost dovolání**

**14.** Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. řádu) nejprve zjišťoval, zda je dovolání obviněného přípustné a zda vyhovuje všem relevantním ustanovením trestního řádu, tedy zda bylo podáno v souladu s § 265a odst. 1, 2 tr. řádu, v zákonné dvouměsíční lhůtě a na příslušném místě v souladu s § 265e odst. 1, 3 tr. řádu, jakož i oprávněnou osobou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. řádu. Dále Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňuje obligatorní obsahové náležitosti tohoto mimořádného opravného prostředku upravené v § 265f tr. řádu. Nejvyšší soud konstatuje, že dovolání obviněného splňuje veškeré shora uvedené zákonné náležitosti.

**15.** Protože platí, že dovolání lze podat jen z některého z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. řádu, musel dále Nejvyšší soud posoudit, zda obviněným uplatněnou argumentaci lze podřadit pod některý z dovolacích důvodů, jejichž existence je – mimo jiné – podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (§ 265i odst. 3 tr. řádu).

**16.** Jak již bylo uvedeno, obviněný své dovolání výslovně opírá o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (do účinnosti zákona č. 220/2021 Sb.). Ve skutečnosti ale v tomto lze vysledovat i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021, a to ve vazbě na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021. Je tomu tak proto, že zde vyjmenované vady soudního rozhodnutí obviněný vztahuje i k rozsudku soudu prvního

stupně, jehož přezkumu se v dovolacím řízení bylo možné zásadně domoci pouze skrze dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021.

**17.** Z logiky věci se Nejvyšší soud nejprve zabýval dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021, který byl dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. řádu, aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí (*prvá alternativa*) nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (*druhá alternativa*).

**18.** Jestliže v posuzované věci odvolací soud rozhodl tak, že podle § 256 tr. řádu odvolání obviněného zamítl, tj. rozhodl po věcném přezkoumání, je zjevné, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021, přicházel v úvahu pouze v té jeho variantě, jež předpokládala spojení s některým z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021.

**19.** Tímto dovolacím důvodem je pak obviněným výslovně uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021, jenž byl naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívalo na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu bylo možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotněprávního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemohlo být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotněprávní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění.

**20.** V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021, tak bylo možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda byly právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud byl zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažoval hmotněprávní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemohl Nejvyšší soud změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. řádu, není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu, popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. řádu, a taktéž přiměřeně např. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 412/02, ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. III. ÚS 732/02, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn.

III. ÚS 282/03, ze dne 7. 1. 2004 sp. zn. II. ÚS 651/02, či ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V této souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu, přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. řádu přezkoumává odvolací soud (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, nebo ze dne 30. 11. 1995 sp. zn. III. ÚS 166/95, anebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 376/03).

**21.** Zásah Nejvyššího soudu do skutkových zjištění soudů nižších stupňů byl v rámci řízení o dovolání přesto zcela výjimečně přípustný, avšak pouze tehdy, učinil-li dovolatel předmětem svého dovolání tzv. *extrémní nesoulad* právního posouzení skutku s učiněnými skutkovými závěry, popř. skutkových závěrů s provedenými důkazy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K problematice extrémního nesouladu srov. také nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. I. ÚS 4/04, anebo ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05.

**22.** Nejvyšší soud nadto i při respektování shora uvedeného interpretuje a aplikuje podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy *práva na spravedlivý proces* vymezené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv a svobod. Je proto povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva dovolatele (obviněného), včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14).

**23.** V době rozhodování Nejvyššího soudu je od 1. 1. 2022 účinná novela trestního řádu provedená zákonem č. 220/2021 Sb., v rámci níž dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (v nezměněné dikci) je nově vymezen v písmenu h) téhož ustanovení. Pod písmenem g) byl vložen nový důvod, který spočívá v tom, že „rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy“.

**24.** Nejvyšší soud podle zásady platné pro trestní řízení, že procesní úkony se zásadně provádějí podle trestního řádu účinného v době řízení (srov. například Novotný, O. a kol. Trestní právo hmotné. 1. Obecná část. 6. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 93; též rozhodnutí č. 13/2014 Sb. rozh. tr.), při svém rozhodování v dovolacím řízení po 1. 1. 2022 je povinen aplikovat normy trestního práva procesního účinného v době jeho rozhodování, tj. včetně trestního řádu ve znění novely provedené zákonem č. 220/2021 (účinné od 1. 1. 2022), avšak s tím, že i nadále pro rozsah přezkumné povinnosti Nejvyššího soudu dovoláním napadených rozhodnutí platí, že dovolací soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. řádu) a není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). Přitom též platí, že rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 tr. řádu). Obviněnému lhůta k podání dovolání uplynula již před 1. 1. 2022, tj. před účinností výše označené novely trestního řádu.

#### IV. Důvodnost dovolání

**25.** Poté, co se Nejvyšší soud seznámil s obsahem napadeného usnesení odvolacího soudu, jakož i s obsahem rozsudku soudu prvního stupně a rovněž s průběhem řízení, které předcházelo jejich vydání, předně konstatuje, že dovolací námitky obviněného v převážné většině neodpovídají jím uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2021, a ani žádnému jinému zákonnému dovolacímu důvodu. Obviněný totiž jejich prostřednictvím brojí jednak proti způsobu hodnocení provedených důkazů soudy obou stupňů a proti správnosti skutkových zjištění, jež soudy na jejich podkladě učinily, přičemž provádí vlastní hodnocení provedených důkazů, vyvozuje z nich skutkové závěry odlišné od těch, k nimž dospěly oba soudy, a vytýká soudům, že nepostupovaly v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, a dále zpochybňuje skutková zjištění soudů s tím, že soudy tato učinily na podkladě procesně nepoužitelných důkazních prostředků, resp. důkazů získaných při nezákonně nařízené i provedené domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor a pozemků. Takovéto výhrady, jak Nejvyšší soud vzpomenuť výše, v zásadě nelze použít jako východisko pro vymezení rozsahu přezkumu napadených rozhodnutí v dovolacím řízení, neboť by tím Nejvyšší soud vykročil ze své zákonem stanovené působnosti.

**26.** Současně však platí, že obviněný předmětem svého dovolání učinil i námitku porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť má za to, že podkladem pro rozhodnutí o jeho vině se staly důkazy, jež byly orgány činnými v trestním řízení opatřeny v rozporu se zákonem, a uplatnil též námitku extrémního nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními. S ohledem na ústavní zakotvení daného práva (viz článek 36 a násl. Listiny základních práva a svobod), ale i s přihlédnutím k mezinárodním závazkům České republiky plynoucím z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, proto Nejvyšší soud nemohl tuto argumentaci obviněného bez dalšího odmítnout. Proto se Nejvyšší soud zabýval otázkou posouzení zákonnosti obviněným označených důkazních prostředků, popř. otázkou, zda v dané trestní věci nebyl dán tzv. *extrémní (resp. zjevný) nesoulad* mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními soudu prvního stupně.

**27.** Nejvyšší soud – po seznámení se s obsahem napadených rozhodnutí a příslušného spisového materiálu – konstatuje, že obviněným namítaná pochybení v dané trestní věci neshledal. K námitkám obviněného tak (v souladu s dikcí § 265i odst. 2 tr. řádu) uvádí stručně následující.

**28.** Stran dovolací námitky obviněného, že důkazní prostředky získané při domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor byly získány nezákonným způsobem, Nejvyšší soud konstatuje, že obsahově shodnou námitku uplatnil obviněný již v rámci svého odvolání. Způsob, jakým se odvolací soud s takovou námitkou vypořádal (srov. body 13. až 18. odůvodnění napadeného usnesení odvolacího soudu), shledává Nejvyšší soud jako zákonný, přičemž k tomuto nevznáší zásadní námitky. Z tohoto důvodu také Nejvyšší soud bez dalšího odkazuje na shora uvedenou argumentaci odvolacího soudu.

**29.** Nejvyšší soud dále zjistil, že mezi skutkovými závěry soudu prvního stupně a provedenými důkazními prostředky není dán žádný, natož extrémní nesoulad. Z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně vyplývá zjevná logická návaznost mezi provedenými

důkazními prostředky (zejména pak protokolem o domovní prohlídce, protokolem o prohlídce jiných prostor, výpovědi svědkyně [REDAKCE] protokoly o ohledání místa činu, zkušebními protokoly Státního veterinárního ústavu Jihlava, odborným vyjádřením Veterinární a farmaceutické univerzity v Brně a dalšími ve věci provedenými odbornými vyjádřeními), jejich hodnocením soudem prvního stupně a učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry soudu prvního stupně na straně druhé. Tento soud se v odůvodnění svého rozsudku na provedené důkazní prostředky podrobně zaměřil (srov. zejména jeho body 36. až 39.) a řádně se zabýval i námitkami obhajoby. S těmito hodnotícími úvahami a skutkovými závěry se ztotožnil i soud odvolací v odůvodnění svého usnesení (srov. jeho body 17. až 27.). Nejvyšší soud nemá, co by oběma soudům v tomto směru mohl vytknout, a s jejich hodnotícími úvahami a skutkovými a právními závěry se ztotožňuje.

**30.** K otázce tzv. *extrémního (resp. zjevného) nesouladu* při realizaci důkazního procesu lze s poukazem na aktuální judikaturu Ústavního soudu dodat a zdůraznit, že tento spočívá v racionálně neobhájitelném úsudku soudů o vztahu mezi provedenými důkazy a z nich vyvozenými skutkovými zjištěními, přičemž extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy je dán zejména tehdy, když hodnocení důkazů a k tomu přijaté skutkové závěry jsou výrazem zjevného faktického omylu či logického excusu (vnitřního rozporu), resp. jestliže skutková zjištění soudů vůbec nemají obsahovou spojitost s důkazy, jestliže skutková zjištění soudů nevyplynou z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, anebo jestliže skutková zjištění soudů jsou opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna. Za případ extrémního nesouladu nelze považovat situaci, kdy hodnotící úvahy soudů splňující požadavky formulované zněním § 2 odst. 6 tr. řádu ústí do skutkových a právních závěrů, které jsou sice odlišné od pohledu obviněného, leč jsou z obsahu provedených důkazů odvoditelné postupy nepřičítící se zásadám logiky a požadavku pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2243/20). Právě tak je tomu podle Nejvyššího soudu i v nyní projednávané trestní věci obviněného.

**31.** Pro úplnost pak Nejvyšší soud dodává, že skutkové a procesní námitky obviněného ze shora rozvedených důvodů nemohou obstát ani z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu ve znění účinném od 1. 1. 2022. Jak totiž vysvětlil již výše, v dané trestní věci neshledal žádný, natož obviněným tvrzený *extrémní nesoulad*, případně (podle současné právní úpravy) *zjevný rozpor* mezi skutkovými zjištěními a obsahem provedených důkazů.

**32.** Za relevantně uplatněnou lze podle Nejvyššího soudu považovat námitku obviněného, již zpochybňuje naplnění subjektivní stránky zločinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2, 4 tr. zákoníku. Nejvyšší soud však shledal, že v tomto případě jde o námitku zjevně neopodstatněnou. K této námitce obviněného přitom Nejvyšší soud považuje za potřebné – v souladu s dikcí § 265i odst. 2 tr. řádu – zmínit následující. Obviněný především namítá, že v případě daného trestného činu se po subjektivní stránce vyžaduje alespoň nedbalostní forma zavinění, a mimo jiné též zpochybňuje svoji vědomost o tom, že se jednalo o zakázané látky, jejichž držení je trestné. Uplatněné argumentaci nelze podle Nejvyššího soudu přisvědčit, neboť trestný čin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 tr. zákoníku je výlučně úmyslným trestným činem (srov. § 13 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 15 tr. zákoníku). K trestní odpovědnosti pachatele tedy plně postačuje, že se obviněný uvedeného jednání dopustil alespoň v úmyslu nepřímém

(eventuálním) [§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku]. Z provedeného dokazování přitom jednoznačně vyplynulo, že obviněný věděl, že „fialový granulát“ (karbofuran) a „hnědá kapalina“ (endrin) jsou účinné a koncentrované jedy, neboť je k tomuto účelu sám používal, a musel tedy být přinejmenším srozuměn s tím, že takové látky přechovává pro vlastní potřebu, aniž by k tomu byl oprávněn (srov. výpověď obviněného z přípravného řízení ze dne 3. 5. 2019 na č. 1. 65 verte, která byla v hlavním líčení dne 7. 10. 2020 provedena k důkazu postupem podle § 207 odst. 2 tr. řádu). Z tohoto pohledu je tedy správný závěr soudu prvního stupně, který byl potvrzen též odvolacím soudem, o tom, že obviněný úmyslně a neoprávněně pro vlastní potřebu přechovával shora uvedené jedy (srov. bod 36. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a bod 22. odůvodnění usnesení odvolacího soudu).

## V.

### Závěrečné zhodnocení Nejvyššího soudu

**33.** Nejvyšší soud tak uzavírá, že v trestní věci obviněného [REDAKCE] nezjistil podmínky pro svůj kasační zásah, když dovolací argumentace obviněného zčásti neodpovídala jím uplatněnému dovolacímu důvodu a zčásti byla zjevně neopodstatněná. Vzhledem k tomu, že na straně orgánů činných v trestním řízení nezjistil ani žádná pochybení, jež by byla s to přivodit závěr o porušení ústavně zaručeného práva obviněného na spravedlivý proces, Nejvyššímu soudu nezbylo, než dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu odmítnout, přičemž tak rozhodl v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. řádu v neveřejném zasedání.

**P o u č e n í:** Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. řádu).

V Brně dne 27. 4. 2022

JUDr. Tomáš Durdík v. r.  
předseda senátu

Vypracoval:  
JUDr. Petr Škvain, Ph.D. v. r.

Za správnost vyhotovení:  
Eva Veškrnová